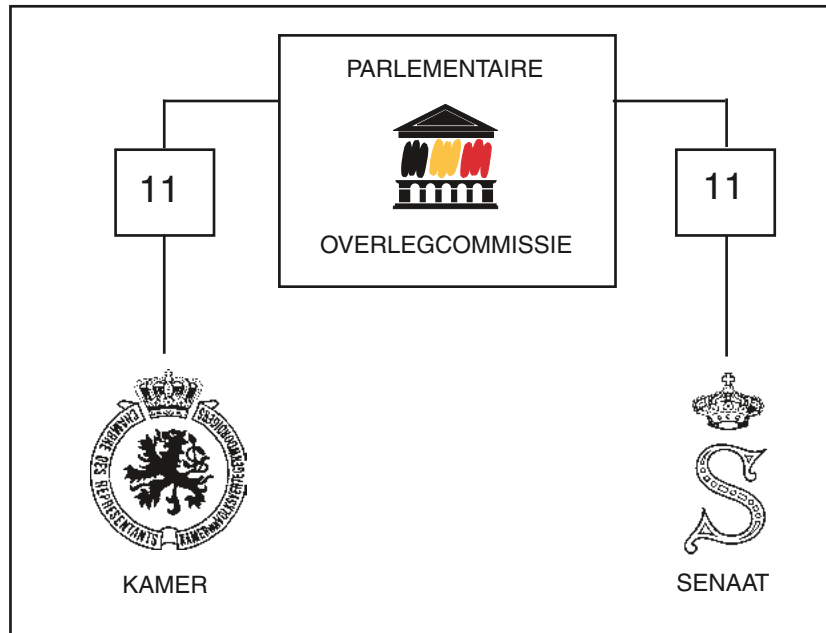

De parlementaire overlegcommissie

Algemeen

De grondwetsherziening van 1993 stelde een einde aan het systeem van gelijke bevoegdheid van de Kamer van volksvertegenwoordigers en de Senaat (het volledige bicameralisme). In de plaats daarvan kwam er een taakverdeling tussen beide wetgevende kamers. Om dat in goede banen te leiden werd beslist een overlegorgaan op te richten, paritair samengesteld uit Kamerleden en Senatoren: de parlementaire overlegcommissie (artikel 82 van de Grondwet).

Voordien vond uiteraard al informeel overleg plaats tussen beide wetgevende kamers over de regeling van de parlementaire werkzaamheden, meestal in samenspraak met de regering. Via de parlementaire overlegcommissie verloopt een deel van dit overleg nu op gestructureerde wijze.

Samenstelling

De parlementaire overlegcommissie telt 22 leden: 11 Kamerleden en 11 senatoren, waaronder de voorzitters van Kamer en Senaat.

De commissieleden en hun plaatsvervangers worden door hun assemblees benoemd voor de duur van de zittingsperiode van de Kamer (in principe vijf jaar), volgens het systeem van de evenredige vertegenwoordiging van de fracties.

De commissie wordt voor de duur van de zitting (d.i. een parlementair jaar, dat in principe loopt van oktober tot oktober van het volgende jaar) beurtelings voorgezeten door de voorzitter van de Kamer en van de Senaat.

Bevoegdheden

► Bevoegdheidsconflicten tussen Kamer en Senaat inzake wetgeving beslechten

Ingevolge de bevoegdheidsverdeling tussen Kamer en Senaat zijn drie wetgevingsprocedures mogelijk.

► De monocamerale procedure¹ (artikel 74 Grondwet)
Voor alle aangelegenheden die niet uitdrukkelijk in de artikelen 77 en 78 G.W. zijn opgesomd, is alleen de Kamer bevoegd.

► De verplicht bicamerale procedure² (artikel 77 Grondwet)
Voor een aantal aangelegenheden (de Grondwet, de instellingen en financiering van de Duitstalige Gemeenschap, de partijfinanciering, ...) zijn Kamer en Senaat gelijkelijk bevoegd.

De optioneel bicamerale procedure³ (artikel 78 Grondwet)
Voor enkele andere aangelegenheden (bepaalde wetten betreffende de staatsinrichting, wetten op de Raad van State, ...) is de Kamer bevoegd maar kan de Senaat het ontwerp aan zich trekken (= evocatierecht) en eventueel aan de Kamer wijzigingen voorstellen (= amenderen).

De indiener(s) van wetsontwerpen of -voorstellen zijn verplicht in artikel 1 te vermelden welke procedure van toepassing is. Hierover kan betwisting bestaan. De overlegcommissie kan in dergelijke gevallen bepalen welke procedure gevolgd moet worden. De voorzitters van Kamer en Senaat kunnen hierover ook het advies inwinnen van de Raad van State, afdeling wetgeving. Die moet trouwens, bij het onderzoek van wetsontwerpen, wetsvoorstellen en amendementen waarover advies wordt gevraagd, uit eigen beweging nagaan of de bevoegdheidsverdeling tussen de wetgevende kamers werd nageleefd.

► Bevoegdheid inzake termijnen

In de optioneel bicamerale procedure is de Senaat aan termijnen gebonden, meer bepaald een evocatietermijn van vijftien dagen en een onderzoekstermijn van dertig dagen. De parlementaire overlegcommissie kan die onderzoekstermijn verlengen.

Werkwijze

Een aangelegenheid kan aan de overlegcommissie worden voorgelegd door de voorzitter van de Kamer of van de Senaat, of door ten minste 8 commissieleden.

De overlegcommissie neemt beslissingen bij volstreekte meerderheid binnen elke delegatie (d.i. minstens 6 van de 11 Kamerleden en minstens 6 van de 11 senatoren). Indien die meerderheden niet bereikt worden, beslist de commissie met een tweederde meerderheid van alle leden (d.i. minstens 15 van de 22 leden).

De beslissingen van de commissie binden beide assemblees. De voorzitters van Kamer en Senaat brengen de leden op de hoogte van de beslissingen.

¹ zie infosteekkaart 11.04

² zie infosteekkaart 11.05

³ zie infosteekkaart 11.06